

Az Ámen nevű angyal

A megbízható és igazmondó tanú

A gesztus most nem jel, hanem szakadék. A pillanatban az idő örökre visszafordul, s az értelem hibája, hogy ettől eltekint. De a krónikás az absztrakció és a realitás határán bejelöl egy pontot. A hölgy testét képzelettel oda. A szemében tükröződő éjszakába. A szépen kieszelt rendet. Egyetlen jelentésárnyalatnak is több szava van. Ráadásul megint egy újabb erdőbe vezet az idő. Egy képbe, amelybe mi is beléphetünk. Isten vízesése (vezetése) van ott. Eleven, mozgékony váz. A lélek mint felfogás, felfokozás. Vagy pusztán beszédmód? Mint egy rafinált észjárás. Megfigyelni a természetet, miként uralja le a megfigyelőt? Ezzel nincs vége. A megragadt gond a nyugalom menyasszonya. Eleinte elképesztően világos. Aránytalanul jó, a rosszal szemben. Azután visszaüt.

Küldetéstudat és párkapcsolat

A szavak mélyén ott lappang egy másik, kimondatlan világ. A megértés gyomrában a „kérdés” naplementéje. Félreütések az emlékezés klaviatúráján. Az ösztönös szegmens átforrósodása, melengetése-merengése. A fény felszippantása tüvel az idegekbe. A létező ráfonódik a döglődőre. A kiszolgáltatottság kimozdítható a helyéből. Most eltölpül a neheztelés, a morgásra egy test rezonál. *A léten túl egy másik történet hallgat.* Csak egy törlés kell, és a celebrált jelentéssűrűség eltűnik. Most be lehet csomagolni a BENSŐ gyémántot. Köré építeni az inspirációt. Mintha most is tenger konstituálná a félsziget gondolkodásmódját. Egyrészt testként belelógunk a természetfölötti óceánjába. Másrészt mozdíthatatlanul, de folyamatosan csiszolva-kopva benne állunk a tradícióban. S belegyökereztünk az időbe is. Így a házasság nem tud frigyre lépni a küldetéstudattal.

A halál meghal

Megtörtént a halál idegösszeroppanása. Ráfröccsent a krisztusi vér. A tökéletes kohézió és a szublimált koherencia. Az eldobott kavics. Süllyedőben még megcsillan belőle, ami hajtja. A ráció beméri. Körültapogatja a múlt. Egy hal szopogatja a membránt. A partról

nem látni a csendet. Alá kell menni az ige alá. Belebújni. Másként élsz, ha olvasol. A gonoszszágot nem eszi meg a gyönyör. Nagy, alvó noteszként őrzi az elfojtást. Ott bujkál a vígasz, ahol a hajnal harántcsíkos nyelve kilóg az éjszakából? Abban az öbölben reped meg a mondat, mint egy csónak. A rettegés belenyal az időbe. Bár itthon van a remény, szóba se áll most a verssel. A szokatlanság nem biztos, hogy hibátlan. Csak regenerálja a kíváncsiságot. Ebbe is belerajzol a narrátor.

A tér beesése az időbe

A félelem a legnagyobb figyelem. Hibátlan tűnődés. Mondás nélküli beszéd. Égbe szúrt pipetta. Kell egy kijárat a szövegből, ahol kisurran az olvasó. Az a szép mozzanat, amikor a tó elnyeli az égboltot. És fejest ugrik a tér az időbe. Az elbeszélés körvonalai kirajzolódnak az ALLŪRÖK MÉLYÉN. A tojásdad burok szétbontja a hideg egyeneseket. Egy-egy rögbi-labda és sehol a kubizmus. Csembalók között csempekályha. Ebéd, Librettó-Udvar, a Szerelem mint narratíva. Csupa szomjúság és Extrudált Katarzis. Befelé mosolygás. A száj zárójelében ott van a megfejtés.

A piperepolc nagyágyúja

Sorrentino – impressziók

A tudatfolyam és az önmagát begépelő szöveg. Könnyezve röhögik ki egymás lebomlását. A szintizta hervadást. Bátyák és csikók futnak versenyt a márványasztalon, mint szadisztikus jelképek. A kék erőmű atmoszférát gyárt, miliót és melankóliát. A finanszírozást a logosz biztosítja. Egy mediterrán-zöld paplan kapaszkodik a reneszánszba. Morzsalékos impressziókat lök ki a hullámvás. A karmester szeretné tudni, milyen fogalmakkal gondolkodik a nő? Egyenesség, szívesség? Íme, egy anakronisztikus balett a parvenü odú mélyén. Egy beépített kérdőjellel jobban járna. Gleichschaltolt világ fogadja a társulat tagjai között. Ahol föllép a tagadás mint képmutató szükséglet. Ami eleinte törekeny, tűnékeny meghittség. Az egymásrautaltság nyűgei. Ahol a tudatos érvelés helyébe a magakelletés tolu.

A morális spirál

A sóvárgás kínosan puha. Szavatossága nulla. Abban a pillanatban elavul, mihelyst ráérez a delikvens. „A szöveghez visszanyúló lét” az oka. A létezéshez szintén vissza-visszanyúló nyelv ordenáré, feleselő attitűdje. A tovatűnő jelenségek rögzítésére irányuló igyekezet kihagy. Az „írva levés” elfolyik. Az írás halmazállapotot vált. Ettől a tradíció kötései felbomlanak. A mindenkinek rendelkezésre álló készség kiüresedik. Az elmélet a megmondás helyébe lépteti a hallgatást. Az áttűnés frenetikus. Bár a leírás számára akceptálhatatlan mozzanat, mégis egy totálisan fragmentálódott világ jön létre általa. A benyomások szimultán játszomája tettekre bomlik. Szétesik az encián hierarchia. A világmárka szájsampon egyetlen szótól bűdösödik meg. Mitikus minőségű, plasztikus „alakzatként”. A mondat mint lét. A hermeneutika szétlőtt, véres játszóttere.